

[Stærmose.]

blive fremmet, og at de vil blive saa stærkt fremmet, at disse Menneskers Forhold saa vidt muligt kan afklares inden den næste Vinters Begyndelse. Det er min Vurdering ud fra denne Virkelighed, at vi ikke kan vente nogen Indflydelse paa Flygtningeforholdene i Sydslesvig, medmindre vi meget hurtigt, og inden det polske Vestgrænespørgsmaal kommer til Behandling, kan rejse Kravet om Afstemning for den fastboende sydslesvigske Befolkning. Hvis vi ikke gør det, er det sandsynligt, at man maa bosætte henved en Trediedel eller mere af de 300 000 Flygtninge, der i Øjeblikket opholder sig i Sydslesvig, og det er sandsynligt, at de fleste af disse vil blive bosat under den Jordreform, som den højtærede Udenrigsminister omtalte.

Med Hensyn til de almindelige borgerlige Rettigheder vil jeg gerne uddybe min Stilling lidt nærmere. Jeg mener altsaa, at den Ordning, der er truffet for det tyske Mindretal i Tyrol, hverken kan være Forbillede eller Præcedens for nogen Ordning, som vi bør stile efter i Sydslesvig, og der er efter min Mening heller ikke ved denne Ordning skabt noget Præcedens for, at Stormagterne vil gaa til Dannelsen af det nye almindelige Kontrolorgan, som skal kunne paatage sig Opgaver af lignende Art som dem, der i sin Tid paahvilede Folkeforbundets Minoritetskomité. Gennem den Praksis, der tidligere fulgtes med Hensyn til Mindretal i Europa og uden for Europa, er der fastlagt nogle folkeretlige Retningslinier og formulere nogle Synspunkter, som, efter hvad vi kan se at den hidtidige Behandling af Mindretalsproblemerne, spiller deres meget store Rolle ogsaa nu efter den sidste Krig.

Her maa dog gøres opmærksom paa, at naar de danske Noter henviser Sydslesvigerne til selv at gøre deres Krav gældende om en Afstemning, er det i Strid med den almindelige folkeretlige Praksis, i Strid med de Regler, som tidligere har været gældende for Behandlingen af Mindretal. I Folkeforbundets Tid var det saadan, at Mindretalsproblemet spillede en meget fremherskende Rolle i hele den Idéverden, som Folkeforbundet var Udtryk for. Man har jo ligefrem kaldt den forrige Verdenskrig for Nationalitetsprincipets Krig, og man har kaldt Versailles-Freden for Nationalitetsprincipets Fred. Men selv om man altsaa idémæssigt gik ind for de nationale Mindretals Rettigheder efter forrige Verdenskrig, afviste man dog enhver direkte Appel fra Mindretalsside til Raadet. Man

nedsatte en særlig Minoritetskomité, som skulde tage sig af Petitioner, der kom fra Mindretal, men man var hele Tiden og ved alle Lejligheder yderst omhyggelig for ikke at sige, at Fremsendelsen og Behandlingen af saadanne Petitioner paa nogen Maade konstituerede nogen Retshandling, og man fastslog som Grundsætning, at Raadet ikke blev kompetent til at behandle en Sag, medmindre en af Medlemsslaterne i selve Raadet udtalte, at Petitionen i høj Grad drejede sig om en Sag, der betød en Krænkelse eller Fare for Krænkelse af en bestaaende Traktat. *Altsaa en uafhængig, en suveræn Stat skulde godkende et Mindretals Petition, før denne Mindretalspetition, overhovedet kunde komme til nogen retsgyldig Behandling.*

Der er intet i den hidtidige Behandling af Sydslesvigs egne Henvendelser, der tyder paa, at denne ganske klare Praksis i den Slags Sager vil blive fraveget under de nuværende Omstændigheder, og man kan ogsaa fremhæve mod dette, at Stormagterne ved mange Lejligheder har taget Afstand fra Nationalitetsprincippet, har taget Afstand fra Mindretalspolitik, og altsaa efter denne Krig stiller sig langt, langt ugunstigere over for de smaa Folkegrupperes Rettigheder, end man gjorde i 1920'erne, da man dog fastlagde disse meget forsigtige folkeretlige Regler. Disse folkeretlige Regler er i og for sig fastlagt i meget klar Konsekvens af hele Folkerettens Begreb, idet Folkeretten drejer sig om Ret mellem Stater og ikke mellem Stater og Grupper af Personer og heller ikke mellem Stater og organiserede Mindretal. Jeg kan altsaa heller ikke tro paa, at der er nogen Realitet i Troen paa Muligheden af en Gennemførelse, naar man henviser Sydslesvigerne til selv at rejse deres Sag om Afstemning. Denne Sag om Afstemning kan Sydslesvigerne kun faa rejst, hvis den danske Regering, hvis den danske Stat i fuld Overensstemmelse med, hvad der hele Tiden har været almindelig Praksis paa et saadant Omraade, gør den sydslesvigske Petition til sin egen. Det er den eneste mulige Maade at faa bragt Spørgsmaalet, som Sydslesvigerne betragter som deres egentlige Livsspørgsmaal, frem til Behandling, og dette at gøre den sydslesvigske Petition til den danske Stats Petition, saadan at den kan nyde Fremme, har den danske Stat ved sin Regering maattet sige nej til. Nej'et laa der allerede for Stormagterne, da den sydslesvigske Petition kom frem. Det er det, der her maa fastslaaes som den udenrigspolitiske Kendsgerning, og det er mig en Skuffelse, at den højtærede Udenrigsmini-